

КУЧЕТО И ВЪЛКЪТ

chitanka.info

Кучето на един селянин било много пакостливо. Ту ще изяде качамака, ту ще отмъкне суджук, ту ще се загуби някъде за цяла неделя. Търпял стопанинът му, търпял и накрая го прогонил в гората. Отначало кучето не се уплашило. Рекло си:

— Няма страшно. Сега ще си живея на воля и никой няма да ме кара да тичам подир овцете или да пазя нощем на двора.

Минал ден, минал втори и кучето огладняло. Ловило мишки, търсило си и други неща за ядене, ала трудно ги намирало и от ден на ден все повече изпосталявало.

Един ден в гората го срещнал вълкът. Кучето се влачело по пътя едва-едва. Вълкът го огледал от глава до пети и попитал:

— Защо не пазиш стадото и къщата на стопанина си, ами се скиташ из гората?

— Как да ти кажа, побратиме... Промениха се времената и стопанинът ме изгони — поклатило глава кучето.

Вълкът се досетил каква ще да е работата и предложил:

— Искаш ли да направя така, че стопанинът ти пак да те прибере и да те храни?

— Направи, побратиме! — извикало кучето с надежда. — Ако ми направиш тази добрина и аз ще ти се отплатя някога.

— Слушай тогава! — рекъл вълкът. — Когато стопаните ти излязат да жънат и стопанката сложи детето си в люлката под крушата, аз ще изскоча от гората, ще грабна детето и ще побягна. Ти се навъртай наблизко. Като видиш, че побягна и стопаните се развикат и хукнат да ме гонят, спусни се след мен и се хвърли отгоре ми да отървеш детенцето. Аз уж ще се уплаша, ще го пусна, а ти го отнеси на стопанката.

Така и направили. Излезли стопанинът и стопанката да жънат. Стопанката вързала люлка под крушата и сложила в нея детенцето. Изведнъж от гората изскочил вълкът, грабнал люлката с детето и я повлякъл към храстите. Кучето се хвърлило след него с грозен лай. Стопанинът хукнал след тях със сърпа в ръка и викал, колкото му глас държи:

— Дръж го! Отърви детето!

Вълкът влязъл в гората, пуснал люлката и избягал. А кучето полекичка я вдигнало и я помъкнало към стопанина. Стопанката грабнала детенцето и го притиснала до гърдите си, а мъжът извадил от

торбата грамадна порязаница хляб и я дал на кучето. Когато вечерта си тръгнали към къщи, стопанинът качил в колата и кучето. Вечерта стопанинът настанил кучето до себе си на трапезата и му хвърлял най-хубавите парчета месо от яденето. От този ден кучето пак заживяло при стопанина си, а той не давал лоша дума да се каже вече за него и пращинка да падне отгоре му. Един ден кучето си казало:

— Трябва да се отблагодаря на побратима, задето ми помогна и ме спаси от гладна смърт.

Не след дълго стопаните зажели голямата си дъщеря. Сложили богата трапеза. Тогава кучето изтичало в гората, намерило вълка и му казало:

— Довечера се скрий покрай двора на стопанина. Аз ще те въведа тайно в къщата, при трапезата, да си похапнеш сладко.

Сватбарите ще са пийнали и няма да те забележат.

Вълкът почакал да се стъмни и се приближил към къщата на стопанина. Когато сватбарите се развеселили и се понапили, кучето полекичка завело вълка в къщата и го настанило под масата. Грабнало от трапезата голям бял хляб и го дало на вълка. После му донесло хубаво парче месо. Съгледали го сватбарите и искали да го набият и да го изгонят навън, но стопанинът вдигнал ръка и отсякъл:

— Кучето не закачайте! То ми направи голямо добро. Сега ще го храня, докато е живо. Оставете го да си вземе от трапезата каквото иска!

И кучето продължило да взема от масата най-хубавите мръвки и да ги дава на вълка. Когато си хапнал хубаво, вълкът рекъл:

— Ех, побратиме, да имаше и една паница вино да си пийна!

Кучето му донесло и паница вино. Изпил я вълкът, изпил втора, понапил се, развеселил се и рекъл:

— Както сме хапнали и пийнали, да щеш и да запеем...

Уплашило се кучето и захванало да го увещава:

— Недей пя, че лошо ще стане, побратиме!

Вълкът пийнал още една паничка вино, станало му още по весело и извикал:

— Пее ми се, побратиме! Ще запеея, пък каквото ще да става!

Отворил гърло и завил. Наскачали уплашени сватбарите, грабнали кой каквото намерил и погнали вълка. Тогава кучето се

хвърлило отгоре му, уж че искало да го разкъса и започнало да го избутва към вратата. Стопанинът извикал:

— Не удряйте, току-виж сте убили кучето ми! Оставете го, то само ще се справи с вълка.

Избутало кучето пияния вълк до плета, посочило му гората и казало:

— Хващай гората, побратиме, че една лъжа два пъти минава, ала на третия краката и стават къси. Ти ми направи добро. Е и аз ти се отплатих. Сбогом сега!

И се разделили с вълка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.